

Hr. Lærer har jo ogsaa koketteret med, at han kaldes Lægehader. Jeg gad vide, hvilket parlamentarisk Udtryk man kan bruge om en Arbejdsgiverrepræsentant, der forsøger paa under en hvilken som helst Form overfor sine Arbejdere at staa som Arbejderhader. Man vil ogsaa forstaa, at den samme jydsk Lærer ikke vover at bejle til den offentlige Mening som det skarpeste Vaaben, det sikreste og bedste Vaaben i enhver økonomisk Krig. Og i øvrigt: Naar man er saa ivrig for at angribe Lægerne for Mangel paa Samfundsfølelse, vil jeg sige, at den Optræden, de danske Læger viste i 1915, da en anden Sygekasseoverenskomst forelaa til Fornyelse, var netop den, at de sagde: Trods det Minimumsbeløb, vi faar paa dette Tidspunkt, indlader vi os ikke under nogen Omstændighed paa en social Strid, paa en Tid, da Landet er i Fare. Og derfor opgav de i 1915 ethvert Forsøg paa at faa deres Forhold forbedret. Og enhver kan nu huske Lægernes Optræden under de 3 store Influenzaperioder. Den Gang viste man fra alle Sider stor Taknemmelighed for det Arbejde, Lægerne udførte under disse Perioder. Og naar saa disse filantropiske Lærere skulde vise, hvor det usociale i Lægernes Adfærd var, har jeg kun fundet eet Sted, og det skulde være det, at Lægerne ikke paa noget Punkt har rejst Kravet om den 8 Timers Arbejdsdag, i Modsætning til Lærerne, som med deres — lad os være flotte og sige — 7—8 Timers Arbejdsdag med Hænder og Fødder i mange Aar har modsat sig, at de et Par fattige Timer om Søndagen skulde præstere lidt Kirkesang ekstra. Arbejdstiden for Lægerne, der er saa usociale, at vi ikke indlader os paa Kamp for 8 Timers Arbejdsdagen, er udelukkende afhængig af den Tid, der medgaar til Behandling af Patienterne paa en god og forsvarlig Maade. Den danske Læge er der ikke rejst nogen almen Anklage overfor, og jeg maa sige, at de er rede baade Dag og Nat, Søgn og Hellig.

Det er rigtigt nok, at Lægernes Kaar baade i social og økonomisk Henseende er undergaaet en stor Forandring. Ogsaa Lægerne er blevet grebet af Tidsaanden, den haarde Organisationens Lov. Man ynder at kalde Lægernes Organisation for „Landets stærkeste Fagforening“. Men det er vel ingen Skændsel, naar man ikke kan paapege nogen Hensynsløshed eller rent egoistisk Optræden udøvet i Ly af denne, selvfølgelig udover, hvad enhver Fagforening maa sørge for til Betaling og

Vurdering af sine Medlemmers Arbejde. Lægestanden møder kun sine bitre Modstandere indenfor ganske enkelte af Sygekasseorganisationens Ledelse, ellers staa den, bramfri og jævn i sit Væsen, human og opofrende overfor sine Patienter, som den er, i det bedste Forhold til det øvrige Samfund og fortjener ikke den haarde Bedømmelse, som det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard var en uhyre moderat Talsmand for forleden Dag, medens den derimod har været Genstand for langt haardere Bedømmelse fra andre ærede Medlemmer af dette høje Ting. Tilbage bliver Paastanden om, at Lægerne i Honorarspørgsmaalet er umættelige. Det er rigtigt, at i en ikke fjern Tid spillede Honorarspørgsmaalet en ganske underordnet Rolle; Lægen tog, hvad man gav ham for hans Arbejde, og Lægen blev Justitsraad, Etatsraad eller endog Konferensraad. Men nu har Kaldet til at blive Læge grebet alle Befolkningslag, og det at blive Læge er ogsaa at skabe sig en Livsstilling. Lægens Uddannelses- og Etabløringskonto er meget stor, og en fortsat Uddannelse over en 3—4 Aar regner de allerfleste Læger for nødvendig, før de tør nedsette sig som praktiserende Læger. Først i 35 Aars Alderen begynder Lægen at kunne tjene nogle af de Penge ind ud over sit daglige Behov, under Forhold, som nødvendiggør Driftsudgifter af betydeligt Omfang. Og blandt disse Driftsudgifter ønsker jeg særlig at fremhæve betydelige Udgifter til Vedligeholdelse og Udvidelse af deres faglige Dygtighed.

Saa hører man ogsaa det andet, at Lægerne tjener paa deres Befordringsgodtgørelser. Lægerne er ikke alene Læger, de er ogsaa Vognmænd. Jeg har undersøgt forskellige Regnskaber over denne Befordringsgodtgørelse, Regnskaber, som er blevet nøje undersøgt af de overordnede Skattemyndigheder. Og Paastanden om, at Lægerne som Vognmænd skulde skabe sig en stor Indtægt, er en ren og skær Fabel. Dertil kommer endelig, at Lægegerningen hører til de udsatte Erhverv. Det har en udmærket Mand som Professor Westergaard i sin Behandling af de forskellige Livsstillingers Dødelighed udtalt paa skarp og tydelig Maade, idet han viser, at medens Præsternes Levealder sættes til 65 og Juristernes er nede paa 58, er Lægernes nede paa 45. Det har fundet sit praktiske Udslag i, at der kræves en ganske abnormt stor Pensionsforsikringspræmie, for at Lægen nogenlunde skal kunne sikre sig i sin Alderdom og sikre, at hans Hjem kan bestaa efter hans eventuelt tidlige Død.